

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНИЖИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишна безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. купљѣ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

ЧУВСТВО РАДОСТИ. *)

Небеса се отворише,
Надъ Цетинѣ горе више
Богъ Анђела посла с' неба
Тадъ му рече: садъ е треба,
„Моя свѣтлостъ коя каза,
Оногъ кога створихъ Княза,
На они престолъ Црногорски,
Некъ шњимъ брани крам' приморски;
„Одъ многіе невѣрника,
Моегъ слова противника.
Да у воздухъ снесеш' лѣкъ,
Некъ јоштъ живи циѣлъ вѣкъ.
„Црногорски (мой) Владика,
Стрица ПЕТРА права слика
Да здравъ влада више свега,
Све државе Иван-Бега.
„Често шалѣмъ моегъ духа,
Ради слоге и послуха,
С' кимъ Владика народъ влада
Видіо е свѣтъ када.
„Владичино красно лице,
Страви Турске Подгорице.
То бјаше јоштъ онаде,
Младъ Владика голе браде.
„Сва прирава на Граово,
Люти ати, и олово,
Много праха и войника,
Турска сила превелика!
„Све Владика то разметну,
Каде с' Турцимъ бой заметну
(С' маломъ четомъ) Турке врати,
Јоштъ му Паша трошке плати.
„И Граово одъ онада,
Брезъ Турака да се влада,
А Владика да познава,
Нека му е виша слава.
„А градъ Торинѣ, и Напула,
Нѣгове е пріетнѣ чула,
Бистримъ умомъ, итримъ окомъ
Сметну нѣима владатъ Бокомъ.
„Некъ свакъ позна какъ онъ пише,
Стихотворацъ, јоштъ е више,

Подарио самъ нѣга с' тиѣмъ
Радъ изгледа моимъ свѣѣмъ.
„Мисле неки свакојко
С' Црном-горомъ ратитъ лако,
Зашто лако заборава?
Невѣрници тврде главе!
„Како Турке изагнаше,
Црногорци кадъ усташе,
Црна-гора наста силомъ
Подъ Владикомъ башъ Даниломъ.
„Мамудъ паша дас' освети,
Кадъ Владика ПЕТАРЪ свети,
Црном-горомъ онъ владаше,
Тада оста глава паше.
„Лавъ жестоки, и тичине;
Дягоше се зло да чине,
Черногорскомъ орлу яку
Звѣрѣ, и тицу удри сваку!
„Свак' ме знаде да све владамъ,
Предъ и после негъ е Адамъ
Свакогъ кой е Србске криви
Моя рука благослови.
„Ал' сатана много мути,
Звѣрѣ проклети садъ некъ шути;
Славни народъ некъ ме слави,
Већъ Владика кадъ оздрави.“

ЛАНУЦИЋ.

(Крај.)

Кадъ е те речи изговоріо, овлада нѣмъ конечна немоћъ, али ништа не слѣдовало, што бы доказателство противъ нѣга обезнажило, или сумњу уманјало. Међу нѣговимъ судіама быо е еданъ човекъ, кой се, особито у време грађански немира тешко мого наћи. Онъ се звао Кардега. Премда е быо одъ партаѣ Велѣа, опетъ не хтео веровати, да Лануциѣ мора само зато бити предъ судомъ осуђенъ, што е одъ партаѣ Гибелина; премда е быо судія, опетъ е зато быо добаръ и правичанъ, и показа е партаѣстама нѣговы савременика примеръ совестногъ и честногъ судіе; шта више, Кардега се усуди, не само човечно мислити, него и човечно дѣлати. Узбуђенъ тугомъ Лануциѣвомъ, нѣговомъ честномъ отворености, коя му е изъ своју черта нѣговогъ лица говорила, почве га јавно бранити. Остале судіе држале су очаянѣ обтуженогъ за дѣйство гриже совести, или за обично притворство криваца. Они рекну, да су сведочанства нѣгове кривице вр-

*) Ова пѣсма чини ми се спѣвана е од' Црногорацахъ, за честь покойногъ Владике, кадъ е пріе неколико година, после дугогъ болованя оздравио.

ло јсна; њгова рука на убиство навикнута, засведочила њгову кривицу при покушеном на њвог брата, младог Флорентинца; треба да се остави слободан ток благотворной строгости закона, почемъ и овај необичанъ родъ кривице заслужи примѣрну и велику каштигу; осимъ тога виче народъ на освету, иште јавно њгову смртну пресуду, и зато не треба дуже оклевати... Скоро едногласно осуде Лануџа на смртъ. — Бадава се у сиљаво Кардега више пута да га брани, бадава е опоминяо на проклетство неба неправедне судіе, али ништа ніе приміо него ту жалостну утѣху, да грозну пресуду самъ саобшти Лануџу.

Кадъ зашкриле тежки затвори тавнице и затутнѣ окови, стегне се срце овогъ честитогъ човека, неотице полету му две сузе низъ образе, но онъ њ утре, ерѣ е хтео да буде миранъ и спокоянъ и да тѣши несрећногъ Лануџа.

Садъ се отворе врата подземногъ свода, и при тавномъ светилнику усмотри Лануџа, несрећногъ Лануџа на земљи лежећа, у дубокој туги, обтерећеногъ тежкимъ оковима. Изнова пробуди се састрадањ у Кардеги и јошгъ јаче почне му срце кучати, потокъ суза полети му изъ очіу, кој ніе мого више уздржати.

„Мене“, говораше окованъ, „кривите, да самъ убица! мене сматрате као издајника!“ — Сыне мой, одговори му човеколюбивъ судја, стваръ, коју мы човекомъ називамо, ніе ништа друго, него сплетъ заблуђеня и преваре; ја те држимъ за невина, и ја те зато манѣ жалимъ, него судіе, кои су ти смртну пресуду изrekli — „Мени смртну пресуду! — заключено е дакле! Зарѣ подѣ срамомъ, да у гробъ сиђемъ!...“ При несрећнимъ редовима мисли, које су горіѣ речи у њму произвеле, дошао е у неко внутренѣ беснило, које е у савршену невестицу прешло. Дуга страовита ноћ почивала е на њговој души. Люди, кои су се њму приближавали, ронили су сузе, и покушавали су бадава, да га умире. Помисао на смртъ ніе му была страшна, после смрти њгове майке и пріјатеља сматрао е смртъ као кончину своју њговы страданія. Али, да живи у спомену њгови сограђана као убица, да буде погубљанъ на пјацы оне вароши, у којој се родио, гди га е сваки предметъ на игре детинства опоминяо, то е само њгову мужествену душу потресало.

Кардега е опетъ къ њму дошао, ползуюћи се еднимъ магновенѣмъ спољашнѣгъ спокойства, које е на чертама лица несрећногъ страдалника читао, увати га за руку съ пріјателскимъ участіемъ а другомъ рукомъ покаже му распятіе Христово, које е спрѣху њга на дувару висило.

„Зарѣ мислишь“, тако му е говорио, „да е овај кривъ? Погледай њгове ране, диви се њговој преданости у волю Божию, и помисли шта е онај морао претрпити, кој е за тебе на крсту умро.“ — Дуго е гледао Лануџа ћутѣћи и съ тужнимъ погледомъ у распятіе; онда га неко чувство обузме, као да е съ неба сишло: „О Боже мой!“ викаше онъ, „Твоя е сва моћ! опрости срчаномъ страу, ја се неплашимъ смрти, и срамъ ѣу са собомъ понети! Моя е смртъ праведна, чимъ си е ты у мудрости твога вечногъ промисла изреко. Шта ме е стало за людско мнѣніе, божественъ спасителю! Твој најверни апостолъ трипутъ се тебе одреко, а мени, недостойној твари, шилѣшь анѣла утѣхе у мрачној тавници. О Кардега, ја ти имамъ благодарити више него за животъ, ја умиремъ пуњъ вере на Бога и њвогъ божественогъ сына; скоро ѣу душев-

ный поздравъ мое матери чути, скоро ѣу мого пріјатеља загрлати, кога нисамъ мого отргнути одѣ замая убице!“

Сви, кои су были сведоци печалне побѣде надѣ собомъ овогъ младогъ, невиногъ човека, уверили су се савршено о њговој невиности, и сви су живо желели, да га избављна виде. Већ се развео гласъ о њговој скромној преданости Богу. Овомъ гласу слѣдовало е общте уверенѣ о њговој невиности, и већ се са своју страна дали примѣтити знаци незадовольства. Искали су, да се извршенѣ пресуде одложи. Зактевали су, да се наново стваръ изслѣди, и у расуђенѣ узме. Време ѣе, тако су свудъ говорили, одкрити кривца, ерѣ ніе могуће, да е Лануџа кривъ.

Една не мала партия умерени решила се, да се зато свечано судіама обрати, и јавно мнѣніе већ е было добивено. Али Кардега, благородный Кардега ніе ниједно тренуће губіо. Одма чимъ се дѣло разгласило, пре него што се правый испитъ започео, послао е онъ едногъ скоротечу у Флоренџу; овај се скоротеча вратио, и брзо се мораде стваръ преокренути.

Белѣиоровъ убица био е некиј лоповъ, кога е Бандинели подкупио и послао, да Лануџа убие. Ніе био задовољанъ, што е њвогъ брата најсрамниѣмъ опаданѣмъ и лажама, добара лишио и изъ њвогъ места рођеня прогнао, тежіо е онај нитковъ и за животомъ Лануџевимъ, кој е био единый сведокъ срамногъ опадничества њвогъ.

Онај данъ, кадъ су се првыи путъ борили, изпадне Лануџу ножъ иза пояса, кога нађу селяци и однесу га заедно съ Бандинеломъ њговој кући. Бандинели наоруѣжа подкупљногъ убицу съ тимъ ножемъ и обећа му велику награду, ако то грозно дѣло срећно сврши.

Пріјатели Кардеге у Флоренџу, одѣ њга најусрднѣе умољни, пазили су на све оне, кои су у палату Бандинела улазили и излазили. Тымъ начиномъ пронађу убицу. Изъ њговы признаня дозна се, да се тайно у Белѣиорову кућу увуко, и тамо да се до поноћи сакривенѣ држао, и да се у избору спаваћи соба збунио, и тако у место Белѣиора Лануџа убио. Да бы светъ помислио, да се е Лануџа самъ убио, было му е заповеђено да га съ предатимъ му ножемъ прободе и у рани га остави. Кадъ се е после учинѣногъ дѣла у Флоренџу враћао, морао се на капија исте вароши съ еднимъ другомъ њгове чете борити, кога е Бандинели изаслао, да га изъ засаде убие. Да бы свой животъ искупио, одкрио му е њговъ другъ све.

У ходнику Бандинелове палате уватили су га пандури, ерѣ се тамо съ томъ намеромъ увуко, да Бандинела за њгово издајство съ убиствомъ награди. Судъ у Флоренџу, кој е съ Кардегомъ био одѣ едне партае, то весть Велѣа, издао е своевольно убицу, почемъ су осимъ тога обе републике у оно доба у миру живиле, а Белѣиорѣ е принадлежао едной великой пизанској фамилији, съ друге стране за Бандинела ніе се имао шта бојати, кој е такође одѣ велике фамилије био, и зато по варварскомъ обичаю онога времена ніе се имао чега другогъ за њгово крвно дѣло бојати, него њгове совести.

Чимъ су се ови гласови у Пизи разнели, предао се народъ највећој радости, ерѣ е у судби Лануџа највећма учествовао. Само за Лануџа, овај прелазъ са жалости на радость мого е имати опасне послѣдице, и мого е место да му животъ продужи пре да га скрати. Кадъ е увидіо, да се њгова невиность тако свечано обелоданила,

тако му се внутреность потресла, да е безъ свести и скоро безъ живота на землю пао.

Кардега ніе га оставлао, и доносио му сваке могуће помоћи, и кадъ су се Лануцію чувства повратила, падну оубоца предъ распятіе Христово на колена.

„О веро“, говораше Лануціе, „снага кою ты даешъ, научила ме е, да помисао на срамну смръть поднесемъ; да насъ чинишь ты іошть више, ты ме учишь дужности, да опеть живимъ. О моя майко! О Белѣіоре! твой синъ, твой пріятель, быо е свагда достоянь ваше любви. Милостивый творче, окрени срце Бандинела на добро; опрости му, и нека судіе свію врелена и народа изъ лое исто-ріе науче, како често варљива спољность обманюе! И ты драгій Кардега, ты, кой си ми честь и животъ спасао, кажи ми, како ћу ти ово добро вратити?“ — Нѣговъ одговоръ: „Кадъ ты учинишь за друге оно, што е мени воля божія допустила, да за тебе учинимъ!“

М Р В И Ц Е.

Деца су слаба, старцы су слаби, како дакле можемо мислити, да смо што више, него деца.

Читатели, узвисите вашъ духъ къ небу, ерѣ на оной земљи и нетреба вамъ духъ. Будите добри и кротки, као яганъцы и као овце, кое нигда непитаю зашто се стрижу.

Човекъ се може научити добродѣтели и одъ животиня, н. п. одъ пса верности одъ гусака слободномъ говору, одъ пчеле приљжанію, коя нѣнимъ неприятельма дае жаоку осетити, и медъ само изъ недара природе сиса; одъ голуба чистоћи, и одъ магарца стрпленю.

Животинъ су срећніе одъ люди, ерѣ неосећаю потребу слободѣ, нити ишту равноправность, ни слободну печатню. Животинъ су невинѣ, ако се кадгодъ и у грбу мећу, често су домаће животинъ много болѣ, него домаћи пріятельи.

Многи люди имаю само ту погрешку, што су одвећ добри. Ніе питањ, ил' су одвећ добри за светъ, или противъ света.

Шта е криво време, што е нешто безвремено родило? Шта е криво време, што се неповраћа, него тече непрестанимъ токомъ у вечность. Шта е криво време, што се у садашности на будућность гледа. Време е невиню, кривица пада на современике, кои нису знали временомъ ползовати се.

Човекъ неможе довольно бити предосторожанъ; ране, кое се духу задаю, немогу се тако лако залечити.

Читатели ишту, да е учредникъ свагда добре вољ. Шала нетрпи заптѣ ни заповѣсть. Одкудъ се може шала наћи, кадъ се човекъ несме шалити.

Треба приљжно ићи у школу живота и прошлостъ заборавити и большой се будућности надати. Пролѣће е дошло, и плодови почеће скоро зрети; само да nebude рђава година. Треба се бојти сувогъ времена. Човеку се плуцка одъ сладки надежда, али испуненъ быће водено.

Треба дане живота терпљиво сносити и онда ћемо ямачно мирно живити. Миръ е нужданъ и онъ е прва грађанска дужность.

Човекъ треба да живи у миру и покою, да бы іошть много година на собствену радость са своимъ быћемъ природу красіо.

У ЕДНЫМЪ ФРАНЦУСКИМЪ НОВИНАМА ЧИТАЛИСМО ЕДАНЪ СМЕШАНЪ ПОЗЫВЪ.

После дужвременогъ брижљивогъ испитиваня, изишло е подписатомъ за рукомъ, изнаћи хемическій пра-шакъ, посредствомъ когъ могу се извести Пастрмке (Фореле) у свакомъ рибняку. Еданъ овакови пра-шакъ кошта еданъ дукатъ; и два прашка кадъ се ма у какавъ велики рибнякъ проспу, учиниће чудно дѣйство, и притяжатель рибняка, съ великимъ задовољствомъ сматраће богатство свое у благороднымъ рибама. Ово обштеполезно изобретенъ, узимамъ честь объявити нашемъ почитаемомъ публикуму и обећавамъ се свакоме, кой се на мене подъ адресомъ моимъ, преко Учредничества овы новина съ готовимъ новцыма у злату обрати, послати зак-тевано количество тайне пуногъ прашка.

На неколико дана после овогъ обява, печатае обявитель у истимъ новинама одговоръ Банкеру Н*** кой му е новце послао и прашка искао. „Млогоуважаемый Господине. Са чувствомъ сажаленя, на писмо ваше одговорити морамъ, да оно обявленъ мое о прашку, кой пастрмке у рибняцыма заводи, ніе ништа друго но шала и слѣдство препирке мое са пріятельмъ моимъ, о новинама. Онъ ми е едне новине фалію и говорію, да су то текъ единствене новине, и да нѣима можешъ веровати као и самой библии. Ясамъ то опровергавао и казао му, да е то обичай кодъ неки, цело поверенъ ономе што се у новинама печата, поклонати; и за уверити га о томе, напечатао самъ измишлѣный позывъ о прашку, и казао самъ му: Ето видишь и самъ да е овай позывъ лудъ, и веруй да ће се опеть наћи магарца, кой ће га веровати. Вы сте Господине уважаемый, трећи, кой сте се съ исканѣмъ прашка мени обратили. Я вамъ съ пристойномъ учтивошћу, враћамъ ваше новце, и молимъ да ме извините за ову кнѣжевну шалу, коя е као што самъ вамъ имао честь явити, слѣдство мое съ пріятельмъ препирке, а никакве друге злобне намере. Препоручуюћи се дальнимъ услугама вашимъ.

У Паризу

Н. Н.

Н.

ДОМАШНЕ НОВОСТИ.

— Чачакъ 8. Мая. Данасъ празникъ вознесенія Христова, прослављѣвъ е овде велелѣпно; Г. Епископъ чинодѣйствовао е при бож. литургији, и постављѣвъ е томъ приликомъ Севастіанъ Арсовић за игумана монастыра Студенице; и еданъ за ѱакона монастыра Благовѣштенія.

— Ника Суботићъ изъ села Трнове окр. чачанскогъ бывши 24. пр. м. на слави кодъ селяка свогъ Милорада, Ружића пође кући око три сата ноћи и у путу на едно мочило гди су се коноплѣ топиле, наиће, и у исто падне, па почемъ е піянь быо, ніе се могао избавити, него се удави.

— 21. о. м. имали смо на Калимегдану едну лепу вечерню забаву. Г. Инциниръ Зурхалець имао е доброту давати еданъ малы али врло лепъ фаерверкъ, и савъ калимегданъ быо е притиснутъ гледательима. Тымъ већу благодарность и похвалу заслуже помепутый Господинъ, што е то све нѣговымъ трошкомъ и трудомъ безъ икакве собствене користи, чинію. По мложини скупљногъ света могло е се видити, како е Београдъ желанъ забава, коихъ се лишава, и по томе може се видити како ће театоръ кадъ се начини бити свагда пуњ.

— У Сараеву догодио се такав пожаръ, какав нигда не био сва Србска мала изгорела е, штета е толика да се не може прорачунити. Чаршија у којој су најглавнији трговци были, незна се сада. Найвише су Срби страдали. И зданіе аустрискогъ конзулата сасвимъ е изгорело. И Еврейски дућани много су страдали. Извѣстно незнамо, али говоре да е кое кућа, кое дућана изгорело 8000.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Принцеца Матилда кадъ е дошла на балъ у войничкой школи, хтела се понети на басамаке, кое су къ седишту президента водиле, али еданъ якъ бркатъ солдатъ онде на стражи стоећи, забрани јој. „Стража ме вальда непознае, я самъ сыновица Лун Наполеона!“ — „Макаръ да сте сыновица Саваотова, опетъ васъ непуштамъ горе.“ — На срећу примѣти еданъ комесаръ бала принцецу, и приволи строгаго стражара, да е къ президенту пропусти.

— *Телишваръ.* Одъ неко доба непрестано скаче цена рани у Банату.

— *Лондонъ.* Некій Др. Голдштимеръ, Немацъ, постављенъ е на лондонскомъ универзитету за професора санскритскогъ езика.

— У инеднот држави не станѣ учительнїи тако рѣво, као у Енглеской. Едне енглежке новине обнародовале су писмо неке учительке, која е морала учити домаћу децу одъ 8 сатїи уютру, до 5 сатїи увече и којој нису више давали, него едну четврту часть куваричине плате.

— *Мадридъ 5. Мал.* У еднот борби съ биковима, имао е неки Бандерилеро несрећу, да посрне. Бесный бикъ узме га на рокове и оконча му животъ за часъ. Псгибшегъ изнесу, а Матадоръ дође и освести се за свогъ друга. Поредъ свега ова опасна забава, непрестане и поасле тогъ свладали су и убили четири бика.

— *Хина.* Людима, кои имаю дугове плаћати, друга помоћ не треба, него едно путовањ у Хину, почемъ та тамо постоя законъ, да се кодъ суда, не дужници него поверителїи апсе и батинаю, ерѣ Хинези веле, да е кривъ онај што е дао, а не онај што е примїо.

— *Прагъ.* Графъ Неселрода за време његовогъ бавленя овде посѣтио е двапутъ пациногъ Нунциуса, и овај му е толико посѣта вратио. Кажу, да се при овимъ посѣтама говорило о станю црквїи у Польској и Литванїи, и да е Римскїи дипломатъ повољна одобрена усмотрено томъ добио. Скоро ће истый Нунциусъ путовати по Мацарској и Рватској.

— У србскомъ войводству и тамискотъ Банату уписано е новы войника 22.236, а одъ те суме отишло е у службу 4.410—603 лица одкупила су се одъ войничке службе за 301.500 фор. ср.

— У Бечу 10 и 14. о. м. изгорено е банкнота за еданъ милионъ форинтїи. Вальда се и тамо появили цванцѣгерїи. У Аустрији нема више банкнота у течаю, него за 28. милиона фор.

— *Калифорнїа.* Вѣсти о конаню злата гласе врло повољно. Одъ 1. Јануара до 5. Априла извезево е златногъ прашка за 14.000.000 талира. Обитателїи се сваки данъ невѣројатно умлажаваю. Али личност и иманѣ не обезбеђено; пре неколико дана обесио е управитель ва-

роши едного Мексиканца збогъ убиства, а противъ айдучки Индијанаца почели су Европейцы уништожавајућїи ратъ. —

— *Клагенбургъ.* Еданъ докторъ права, честитъ човекъ, зактевао е ово дана самъ, да га уапсе. Онъ е имао неку масу за располагањ, па рачуни нису се слагали, и показивао му се дефицитъ. Два искусна рачуноводителя претресу и прегледе рачунъ и нађу погрешку, съ којомъ спасу честь бѣдногъ човека.

— *Неаполь 29. Апр.* Данасъ су овде дошли руски велики князеви.

— У Келну договараю се да зидаю едну велику ђуприю преко Райне. друштво райскомъ гвозденогъ пута да ће на ту цѣль 200.000 а Келн-Минденскогъ пута 300.000 а варошъ Келнъ 100.000 талира, а оно друго што недостае платиће држава. Какво ће чудо та ђуприја бити сваки себѣ може представити, кадъ помисли да е предрачунъ учинѣнъ на 2 милиона талира. Райна е велика река и кодъ Келна шира е него Сава кодъ Београда.

— Блису Кечкемета (у Мацарској) на Пустари Полгату нашла су се два жандарма (полиц. пандура) убиена, и не се могло наћи ко ѣ е убио.

— Фанроберъ фабрикантъ гумиеластике у Берлину, начинїо е една кола, у којима су сва четири точка обвѣсна гумиеластикотъ место гвоздени шини. И кадъ се човекъ воза на њима ништа нештруца, тако да се може у њима носити пуна чаша вина да се непроспе. (Кадъ е чаша поклопљена) шине одъ гумиеластике за 4 точка коштаю 100 талира.

Огласи.

(35)

(2—3)

Овы дана изашла е изъ печатнѣ нова кнѣига подъ меномъ:

„ШУМАДИНЧЕ“

Л. П. Пенадовића,

ПРВА СВЕСКА.

ПЕЧАТАНО У ЗЕМУНУ.

Кнѣига е лепимъ новимъ словима печатана, има 115. стр. — садржава у себи: Княжевъ погледъ. (Найлепша новела Чокеа.) Песме: 1. Првїи коракъ у светъ. 2. Утѣха. 3. Молитва. 4. Едина надежда. 5. Господаръ душе и 6. Богъ боговъ. — Потомъ иде една народна лепа јоште непечатана песма: како котарски сердари враћаю робљъ; и на последку еданъ историчанъ саставъ, о постанку и траяню првогъ правителства у Србиї. Ова кнѣига може се у *Књижари* Милоша Поповића и у *Учредничеству* Шумадинке за готовъ цванцикъ добити. Ко жели у окружїама имати, нека пошлѣ новце по пошти, и одма ће по пошти кнѣиге примити. Ко за 10. комада пошлѣ новце еданасту примиће бадава.

(36)

(2—3)

У Абациској чаршии № 288. има 4 врло лепа нова квадропа по најновїемъ вкусу на продаю.

Драгутинъ Драмлѣ,
тишлеръ.